

Jedna Daň

Jedna daň-ako daň k skutočnej potrebe ľudí- Dar. Jedna daň by mala byť taká, aby legislatívne podmienky platili podobne ako v daňových rajoch. Za nejaký paušálny poplatok- daň budú mať všetky subjekty(ľudia, firmy, podnikatelia, tretí sektor- MVO...) bez rozdielu vysporiadaný vzťah so štátom , čiže akákoľvek ďalšia povinnosť zdaňovania odpadá.

Štát už nemá žiadnu inú možnosť akýkoľvek subjekt prenasledovať, šikanovať, sankcionovať, kriminalizovať. V praxi to znamená, že štát nemôže robiť rozdiely medzi druhmi daní, odvodmi a poplatkami a oni sa zjednotia do JEDNEJ DANE, ktorú budú vyberať banky pri každej platbe, použití peňazí, prevode alebo pohybe peňazí ako objektívneho a vedomého vyjadrenia toho, čo daný subjekt zdaňovania ide spotrebúvať, teda aby sme mali vedomie národohospodárskej spotreby. Nie je možné, aby daň platil iný subjekt a iný o nej účtoval. Lebo zjavne máme potom právne nespôsobilý subjekt , ktorý nevie čo platí, nezodpovedá za to, čo koná.

Dôsledkom JEDNEJ DANE je zrušenie daňových úradov, povinného poistenia - odvodov(bude len dobrovoľné na komerčnej báze), ministerstva práce, súvisiacich zákonov , zníženie administratívy na všetkých úrovniach štátnej správy a samosprávy, súdnictva a pod.

Celkový bezhotovostný styk peňazí akýmkoľvek smerom, za všetky činnosti je podľa údajov NBS z 12/2008 cca 2700mld EUR/rok a to pri údají o 68%-om bezhotovostnom styku. Teda môžeme predpokladať celkové pohyby peňazí v národnom hospodárstve na úrovni cca 4000mldEUR/rok. Ak vyjdeme z dnešných príjmov štátu cca 20mldEUR/rok, tak JEDNA DAŇ je vypočítaná ako $20\text{mld}/4000\text{mld}=0.5\%$ z každej peňažnej transakcie. Treba povedať, že peniaze samé o sebe sú neutrálne, ale ako náhle niekto prijme rozhodnutie , že ich chce niekde smerovať, že majú svoj cieľ, tak sú jasne upotrebitel'né, strácajú neutralnosť. Každé naše chcenie nasledované platením vyvoláva vo svete spätné toky, ktoré vedú k napĺňaniu našich túžob a teda žiadna platba už nie je neutrálna.

Dnešné zdaňovanie je v priemere cez 50% z príjmov každého subjektu a najviac sú zdaňované nízke a stredné príjmové skupiny, teda príjmy do 2 000 EUR/mesiac, extrémne to môže dosiahnuť až cca 83%. Takže náš návrh na nové zdaňovanie je 0,5% z každej peňažnej transakcie, každého peňažného pohybu bez rozdielu.

Takto by sme dokázali vytvoriť transparentné financovanie štátu i podnikateľského prostredia.

Ľubor Perháč, streda 5. mája 2010

Jedna daň a jej niektoré kvality

Už slovo jedna navodzuje náladu jednoty a preto prvotne by sme mali pristúpiť k otázke jednej dane ako zjednoteniu všetkých daní do jednej – novej dane. Keď si predstavíme, že dnešný daňový systém má 31 druhov daní, odvodov a poplatkov a že ide o nejaký systém, ktorý sa postupne vytvoril ako klenba stavby – teda niečo, čo nesie resp. je samonosný – časovo od druhej polovice 19. storočia, tak vybrať jednu daň z tých dnešných 31 daní, je ako harakiri alebo samovražda pre ekonomiku, vybratie jednej tehly zo stavby klenby.

Prejdime od tohto filozofického pohľadu, ktorý celý problém robí jasným a jednoznačným - zjednotenie všetkých daní do jednej - pozrime sa na to aj národohospodársky. Aké kvality potrebujeme dosiahnuť, aby daň nielenže nepôsobila negatívne, ale aby oživovala celú ekonomiku?

Hlavnou úlohou národného hospodárstva je uspokojovať potreby ľudí cez ich schopnosti a teda je nanajvýš dôležité tieto potreby - dopyt na jednej strane a schopnosti - ponuku na druhej strane - poznať. Z predchádzajúceho vyplýva, že tieto „kapitalistické heslá“ (dopyt - ponuka) aj socialistické (potreby a schopnosti) sú zjavne tým istým, takže obe heslá presahujú obe zriadenia ako niečo nadčasové a objektívne a je našou najvyššou snahou ich hľadať ako niečo morálne. Ak totiž nenájdeme schopnosti človeka, ktorého na dané pracovné miesto potrebujeme, tak potom ani nemôžeme vytvoriť dostatočne kvalitnú službu alebo produkt.

Ale nájsť, odhaliť skutočnú schopnosť ľudí pre zodpovedajúcu prácu a skutočnú potrebu ľudí znamená pre spotrebu, že medzi kupujúcim a predávajúcim nebudú žiadne prekážky, ktoré nám to znemožnia rozpoznať. A keďže sme sa zamerali na daňovú otázku, vezmime si hlavné dane, ktoré prinášajú najväčšie príjmy do štátneho rozpočtu a tými sú: odvody - ktoré tvoria cca 1/2 štátneho rozpočtu, DPH - 1/3, DP - 1/6, spotrebné dane - 1/10.

Odvody sa vzťahujú len na príjmy do 1800 EUR a celoplošne na príjmy zo zamestnania, z podnikania aj z prenájmu nehnuteľností. Nie na peniaze, kapitál, majetkové výnosy, podiely a práva. A teda zjavne zvyšujú cenu práce. Ľudia sa predsa nemôžu najímať ako pracovná sila. Technicky sa vyberajú ako poistenie, ale zjavne tu človek nie je svojprávnym subjektom ako v komerčnom poistení. Človek neplatí za službu tomu, kto mu ju poskytuje. Napr. zdravotné poistenie

DPH: Ani tu človek nie je svojprávnym subjektom, lebo keď si kupuje tovar, tak platí za tovar a nie za DPH, aj keď ju platí započítanú v cene. Navyše sa DPH v časti ako 19% z rozdielu ceny na vstupe a na výstupe správa ako DP - z jeho obchodnej marže. A ešte k tomu je nielenže odoberaná v procese tvorby ale podniky si na ňu musia brať aj úvery, aby prečkali obdobie do jej zaplatenia odberateľom alebo DÚ. Nevzťahuje sa na kapitál, peniaze a nehnuteľnosti. Nie je spotrebná - ako sa hovorí - ale produktová .

DP: Vzťahuje sa na dosiahnutý zisk, čiže nezaťažuje tvorbu, ale až dôchodok a teda spotrebu. Tu je človek čiastočne svojprávnym, ale štát zjavne vyberá daň protiprávne ako trestný čin vydierania. Štát sa o to, čo zdaňuje, nepričinil a pod hrozbou prísnych trestov si ju vynucuje (čo platí aj o ostatných daniach, ale tu je to najokatejšie). DP zaťažuje peniaze aj kapitál, ale len zo zisku. Je najťažšie dosiahnuteľná, pretože

daňová optimalizácia môže byť maximálna. A tiež by sme ju mohli nazvať dnešnou formou inkvizície, lebo neuznať náklady a započítať výnosy je pre DÚ najľahšie.

SD sú dodatočnou DPH.

Kým DP skresľuje stranu spotreby, DPH a SD skresľujú tvorbu, výrobu, čiže ponuku, schopnosti. Odvody oboje. Cez túto štruktúru daní sa nemôže stretnúť dopyt a ponuka pri skutočnej cene a to je hlavný problém dneška. Tieto dane tak zahmlievajú skutočnú tvorbu ceny, že príslušné tovary a služby sa buď majú problém dostať na trh z dôvodu vysokej ceny - nízky dopyt, alebo majú problém, že musia na trhu skončiť z dôvodu nízkej ceny výrobcu a vysokej dane, čím sa ich výrobcovi už neoplatí vyrábať aj keby dopyt bol. Vyrába sa len kvantitatívne - zisk je hnacím činiteľom, nie skutočné potreby ľudí.

Hlavným zámerom by bolo, aby medzi kupujúcim a predávajúcim nebolo žiadne skreslenie spôsobené daňami, čiže teoreticky nulové dane a s tým súvisiaca nulová administratíva.

Druhou najväčšou vecou je, že za posledných 150 rokov sa tak radikálne zmenila štruktúra národného hospodárstva (NH), že zdaňujeme už iba to, čo síce tvorilo kedysi 100% hodnoty NH, ale dnes to je cca 2-25% hodnoty NH. Poľnohospodárstvo (dnes 1-5% hodnoty NH) a priemysel (5-25%) sa postupne od II. sv. vojny rozšírili o služby (20-30%) a posledných 25 rokov špeciálne o bankové služby a peňažníctvo (30-70%). Ekonomické teórie nemajú tento peňažný priemysel vôbec vo výkonoch a stále s ním počítajú ako s niečím samostatným, odtrhnutým od NH, čo sa očividne javí ako problém. Objem medzibankového, finančného a kapitálového trhu bol v r. 2008 2700 mld. EUR, objem hrubého domáceho produktu HDP (ako ho udáva NBS) bol za rok 2008 67 mld.. Problém je, že bankovníctvo nemáme vo výkonoch NH, ktoré sú zdaňované presne tak, ako kedysi boli zdaňované iné výkony: daň z pozemku (zavedená v r. 1870) - poľnohospodárstvo, daň z príjmu (1900) - priemysel, DPH (1970) - služby.

Súčasná snaha politikov troch najväčších krajín EU - Merkelová, Brown, Sarkozy i Svetovej banky o „Robin Hood Tax“ - daň z medzinárodných transakcií ukazuje uvedomenie si tejto trhliny. Ale pokiaľ to bude len ďalšia, iná, 32. daň v poradí, tak nám to neodhalí skutočné potreby NH, bude viesť k prehĺbeniu krízy a môže to vyústiť do mocenského boja politikov proti korporáciám.

Skutočnosť je taká, že v NH sa používajú, spotrebúvajú výkony peňažného sektora, ale do hrubého domáceho produktu sa nezapočítavajú, a to znamená, že nepodliehajú zdaňovaniu. Takže sa zjavne tento sektor od NH odtrhol a „zdivočel“ a treba ho „umravniť“. „Umravniť“ tým, že sa zdaní každý pohyb peňazí a kapitálu, ako objektívnej zložky vyjadrujúcej všetky výkony NH. Keďže v klasickej ekonomike (zahrňujúcej poľnohospodárstvo, priemysel a služby) obrátkovosť peňazí klesá, v bankovníctve zjavne objemy rastú. Tento rast môžeme vyjadriť ako túžbu ľudí po hodnotách, veciach nemateriálnej povahy, po svete ideálov a mnoho iných pojmov by sme mohli použiť.

Kapitál ľudí sa ale napriek tomu preskupil nezdravým spôsobom: 90% bohatstva je v rukách 10% ľudí a sociálna priepasť sa stále viac zväčšuje.

Jediná daň ako zjednotenie všetkých ostatných daní musí byť tak nízka, aby neskresľovala hospodárske výkony; okamžitá - on line, aby neskresľovala časové rozpätie použitia výkonu; celoplošná, aby neskresľovala priestorové použitie výkonu; technicky jednoduchá bez administratívy a ďalších pracovných výkonov potrebných na jej výber a hlavne aplikovateľná iba na jednom mieste, čo sa javí ako bezvýznamné, ale keď si pomyslíme na 50-100%-nú DP, alebo 50-100%-nú DPH ako jedinou daň - keby sme ju zaviedli iba v jednej krajine, tak okamžite dochádza ku daňovo-kurzovej turistike a odlevu kapitálu do okolitých krajín. Ak by sme mali ísť cestou DP alebo DPH, je to nemožné urobiť bez celoplošného zavedenia na veľkom území (súčasne v mnohých krajinách).

Daň 0,5% (návrh pre SR) z každého prevodu, pohybu peňazí, vyberaná bankami pri bezhotovostnom styku. To je tá daň, ktorá je schopná čeliť inflácii, svojvôli politikov i úžere bankárov, nenásytnosti byrokratov, nenávisti ľavičiarov, namyslenosti a arogantnosti pravičiarov, pohrdaniu ekonómov a nezájmu laikov.

Častou námietkou bude zrejme to, že peniaze musia prúdiť a touto daňou by sa spomalili finančné toky. Ale to je len ekonomická teória. Aké by toky mali byť? Koľkokrát by sa mali peniaze otočiť? 7 krát alebo 30 krát? Koľko? Národohospodárstvo je aj praktická veda. Výška tejto dane bude odpovedať skutkovému stavu národného hospodárstva. Lebo ak sú finančné a kapitálové trhy veľké, potom daň môže byť malá. Čiže čím sú väčšie finančné toky, pri konštantnom výbere dane, môže byť daň menšia. Tovary a služby sú stále viac zabezpečované a riadené ľuďmi, nie štátom alebo korporáciami. Ľudia môžu takto stále viac riadiť spoločnosť priamo, tým čo si kúpia, tým kde pošlú peniaze. V náznaku začíname tvoriť vedomostnú spoločnosť, kde jednotlivec pracuje vedome v prospech celku. Kde sú finančné toky malé, bude musieť byť daň väčšia, lebo výber daní je menší. Tam bude snaha štátu aj bánk regulovať tento proces.

Avšak tento pomer, výšku dane, štát a banky nebudú môcť svojvoľne zmeniť, lebo svojvoľné zvýšenie dane, ktoré by nezodpovedalo skutkovému stavu hospodárstva, by viedlo ku kolapsu finančného systému.

Kto chce moc štátu a politikov, preferuje DP. Kto chce moc korporácií a veľkokapitálu, preferuje DPH. Obe skupiny už ale pôsobia na vývoj spoločnosti retardačne. Jediným tvorcom je človek a na neho musíme orientovať svoju pozornosť. A to nie len prázdnyimi heslami, ako sa to deje v súčasnej predvolebnej kampani. Táto daň odníma moc politikom i korporáciám i peniazom a dáva ju človeku.

Ľubor Perháč, nedeľa 9. mája 2010

Prevzaté z luborperhac.blog.sme.sk